

ВІН НЕ ЇЇ ЗВИЧАЙНА РОБОТА

BOOKS_UA

Винищувачка

ЛЮБОВНА НОВЕЛА ПРО МОНСТРІВ

БРІНН ВІВЕР

Зміст

Зміст

ПОПЕРЕДЖЕННЯ ПРО ЗМІСТ

Розділ 1

Розділ 2

Розділ 3

Розділ 4

Розділ 5

Розділ 6

ЕПІЛОГ

Ця книга призначена тільки для попереднього ознайомлення!

***Просимо вас видалити цей файл із жорсткого диска після
прочитання.***

Дякую.

Автор: Брінн Вівер

Назва: Винищувачка

Кількість розділів: 6 розділів + епілог

Переклад: Каріна Б

Обкладинка: Ліда

Перекладено для групи: Books_UA

*(18+ у книзі присутня нецензурна лексика та сцени сексуального
характеру)*

*Будь-яке копіювання без посилання
на перекладача і групу ЗАБОРОНЕНО!
Будь ласка, поважайте чужу працю!*

Анотація:

Пристрасна романтична новела про монстрів, що ідеально пасує для любителів Кассандри Крос, Віри Валентайн і Чака Тінгла.

Кастро зробив помилку, яку не може виправити.

І тепер він ховається в тіні, чекаючи, коли його знайде доля.

Доля на ім'я Лейла.

Після того, як її легендарна кар'єра мисливиці на демонів болісно обірвалася, Лейла знаходить себе на новій роботі як винищувачка монстрів. Послана вбити Кастро, людину-ящера, що ховається в підвалі фермерського будинку, вона стикається з монстром, який, врешті-решт, не такий вже й жахливий. Насправді Лейлу нез'ясовно тягне до величезних лускатих м'язів Кастро і його золотистих очей рептилії, а найбільше - до його самотності... його недосвідченості.

Кількох годин пристрасті вистачає, щоб переконати Кастро в тому, що він знайшов свою пару. Але чи буде цього достатньо, щоб переконати Лейлу не вбивати його?

"Винищувачка" - це короткометражна романтична повість про монстрів, призначена для дорослої аудиторії.

ПОСВЯЧЕННЯ

Для *(але не "заради")* "Кастро": я попереджала тебе, що це станеться. Якщо тобі потрібна допомога у відновленні після того, що тебе перемогла вагіна, просто помасажуй клавіатуру своїми липкими інцеловськими¹ пальцями, і я впевнена, що один із двох твоїх підписників зрештою прийде до тебе на допомогу.

¹ Інцели - члени субкультури, які описують себе як таких, що не здатні знайти сексуального партнера, попри бажання це зробити.

ПОПЕРЕДЖЕННЯ ПРО ЗМІСТ

Будь ласка, пропустіть цю сторінку, якщо у вас немає тригерів і ви віддаєте перевагу читати наосліп!

Будь ласка, майте на увазі, що "Винищувачка", хоч і короткий і бруднувато-солодкий роман, це роман із монстрами для дорослих (18+) і потенційно тривожними темами, які деякі читачі можуть вважати тригерними.

Потенційно тригерний зміст:

Соціальна нерівність і дискримінація

Згадки про хронічні фізичні болі

Гра з диханням

Сексуально відвертий контент, включно із втратою цноти, нерівним балансом досвіду/влади і темами домінування/підпорядкування (*усі сцени за обоюсторонньою згодою*)

Згадки про фізичне насильство

Нецензурна лексика

Відсилання до змії (або, скоріше, до Змієлюдей) - не всі люблять небезпечну локшину² !

Крім того, головний герой - ящір... тож якщо ви не любите ящірок і рептилій, ця книга не для вас!

Це не "темний" роман, але, якщо у вас є якісь побоювання, пов'язані з попередженнями про зміст, будь ласка, зв'яжіться з Брінн через Instagram або електронною поштою brynneweaverbooks@gmail.com.

² Danger noodle - це розмовний термін, який використовується для позначення змії. Він часто використовується в гумористичному або легковажному ключі, щоб описати змію, яка іноді може бути небезпечною через свою отруйну природу або агресивну поведінку. Термін "danger noodle" часто використовується в онлайн-спільнотах і соціальних мережах як спосіб додати грайливий і розважальний відтінок до обговорення змії.

Розділ 1

Кастро

Я стою між піччю і сирою, брудною стіною і думаю, як, бляха, моє життя дійшло до цього моменту, слухаючи, як сім'я поверхом вище обговорює, що вони збираються мене знищити.

- Ми не можемо більше тримати ящера в підвалі, - каже чоловік, поки його важкі черевики стукають по мостинах, через що павуки розбігаються по кутах. Я висовую язик і ловлю одного з них. Принаймні, є чим перекусити.

- Ми не можемо просто викинути на вулицю цього нещасного, - відповідає жінка. - Там же всякі монстри.

- Він і є монстр. Він буквально людина-ящір. У нашому клятому підвалі.

- Можливо, він нешкідливий.

- Ти цього не знаєш.

- Йому просто потрібні жуки, сире місце і нічліг.

- Я дзвоню Сему.

До мене долинає приглушений подих жінки.

- Тільки не Сему, він возитиметься з ним годинами. Кошколюди - найгірші.

- Принаймні Сем впорається з роботою.

- Ні.

Я повністю згоден з його дружиною. Безумовно, ні. Я не хочу битися з людиною-кішкою. Я програю.

Я притуляюся до стіни, поки подружжя продовжує сперечатися про мою долю. Мені нікуди піти. Щойно ця жінка побачила, що я ховаюся за піччю, вона забарикадувала двері. Вікна занадто маленькі, щоб я міг пролізти. Звідси є тільки один вихід, і він лежить через укріплені двері, які я просто не можу зрушити з місця.

- Послухайте, - чую я слова жінки, яка стоїть просто наді мною, - я зателефоную в нову компанію "Трольблайтс". Вони надішлють винищувача. Принаймні, це буде гуманно.

- Або ви можете просто відпустити мене, - лагідно вимовляю я.

- Ні, - відповідають вони в унісон.

Варто було спробувати.

Жінка телефонує у винищувальну компанію, а я перекушую ще кількома жуками, намагаючись зосередитися на позитивних моментах. Як хижий монстр, я неминуче мав опинитися в подібній ситуації. Таке життя людини-ящірки. З моменту вилуплення ти знаєш, що тобі доведеться несолодко. Це очевидно, адже змієлюди чекають на тебе, щоб буквально зжерти, щойно ти звільнишся від шкаралупи. Мені дуже пощастило, що я так довго прожив. Я навіть не думав, що втечу з колонії, але просто не міг більше там перебувати. Не з такою кількістю альфа-ящерів, які претендують на небагатьох жінок-ящірок серед нас, готових розірвати на шматки будь-кого, хто здасться їм загрозою, незважаючи на те, що мої романтичні вподобання потай схиляються до людей, а не до собі подібних.

Я зітхаю, уявляючи собі життя мрії, - життя, вільне від колонії та обмежень нашого рептилоїдного суспільства. Можливо, коли-небудь я знайду собі супутницю. А може, я завжди буду самотнім монстром у світі, який ще не готовий прийняти наш вид. Але це було б краще, принаймні. Навіть на самоті життя може бути вільним.

Зрештою я засинаю в вогкості й темряві фермерського підвалу, мріючи про все, що могло б бути.

Коли я прокидаюся, наді мною лунає новий голос. Жіночий, хрипкий. Я сідаю і обтрушуюся, нахиляю голову, щоб уважніше прислухатися до приглушеного звуку.

- Істота перебуває в пастці внизу? В офісі сказали, що це людина-ящірка?

- Саме так, - каже дружина. - Я бачила тільки мигцем, але впевнена, що це людина-ящірка. У нього на шиї мішечок, тож це точно не самка.

- Добре, мем. Може, ви з сім'єю поїдете кудись, поки я перевірю, чи є в нього право на перебування в цьому районі, а потім позбудуся його. Я зателефоную, щойно все буде залагоджено. Домовилися?

- Так, дякую. Удачі. Тільки... зробіть це безболісно, добре?

- Не хвилюйтеся, мем. Я ж професіонал.

Я чую, як дружина проходить через житлове приміщення, збирає свої людські речі, проводить сина й чоловіка за двері. За мить, заводить двигун їхньої вантажівки, і вони з гуркотом мчать гравійною доріжкою, залишаючи фермерський будинок у моторошному стані спокою.

Надовго запанувала тиша. Але слабкий запах винищувачки знаходить мене крізь вогкість і бруд, заповишене павутиння і старе дерево. Вона пахне ранковою росою, що прилипла до трави, і річковою водою. Як життя. Серце завмирає в грудях від туги за всім тим, що я більше ніколи не побачу і не відчую.

Тихі кроки винищувачки перетинають поверх наді мною. Головні двері будинку відчиняються і зачиняються. Вона легко йде дерев'яним ґанком, сходами спускається до під'їзної доріжки. Я чую, як вона наближається до забарикадованих зовнішніх дверей у підвал.

Моє серце калатає. Я стою, проводжу руками по лусці, зчищаючи бруд, і чекаю в тіні печі, поки наближається смерть.

Розділ 2

Лейла

Зіткнення різних вимірів десять років тому відкрило переді мною безліч можливостей для роботи. До того, як десять років тому на Землю обрушилася сфера з монстрами і демонами, я думала, що стану ветеринарним лікарем. Але щойно демони почали перетворювати нас на м'ясні закуски, зрозуміла, що знайшла своє покликання.

Полювання на демонів.

Будучи наймолодшою в сім'ї із семи хлопчиків, я ніби справді була створена для цього лайна. Я від народження була сміливою і рішучою, щоб вижити серед цих засранців, тож у мене була вбудована базова підготовка. Щойно уряд почав формувати Гільдію Демоніки, я вступила до неї. І після семи років і шести відряджень, під час яких я вбивала демонів у найвіддаленіших куточках земної кулі, я думала, що ніколи не розлучуся з цим життям.

Але моя травма поклала цьому край.

І ось тепер я тут, працюю винищувачкою монстрів у "Трольблайтс".

Зі зітханням я відсуваю від дверей першу з трьох важких бочок. Це зовсім не те життя, яке я собі уявляла, - полювати і вбивати нічим не захищених монстрів. Це зовсім не те, чим я хотіла б займатися, але завдяки навчанню в Гільдії і досвіду вбивства демонів я знаю, що буду хороша в цій справі. Я почала працювати в "Трольблайтс" три дні тому і поки що вбила тільки людину -осу. Він теж був засранцем, тож я не відчуваюся винною. Він встиг вжалити мою хвору ногу, перш ніж я вистрілила йому в обличчя, і тепер вона до біса свербить, на додачу до постійного дискомфорту, який проникає в кожен мій крок.

- Просто робота, - кажу я собі, відсуваючи другий бочонок від дверей. - Ще один монстр, якому тут не місце.

У мене ніколи не було проблем з убивством демонів. Зрештою, вони їдять нас, і вони доволі огидні зі своєю величезною кількістю зазубрених зубів, практично

відсутніми носами і сірчистою шкірою, що лущиться. Але монстри не всі здаються такими вже поганими. Деякі з них цілком успішно інтегруються в суспільство. Метелики отримують все більше і більше пропозицій про зйомки в кіно. Це цілком зрозуміло. Вони прекрасні своїми ельфійськими рисами і мерехтливою шкірою. Кошко-люди досить милі, щоб вписатися в суспільство, хоча і можуть бути трохи злісними, а Когтеврани - чудові розв'язувачі проблем, які досягли успіхів у галузі природничих наук. Інші не так добре прижилися, наприклад, змієлюди, які їдять все, що можуть зловити. Але якими б істотами вони не були, вони не призначені для нашого світу, і якщо їх не контролювати, вони можуть розмножуватися як божевільні і захопити місцеві екосистеми.

Може, це і не найприємніша робота, але хтось має тримати монстрів у вузді.

І мені потрібно платити за квартиру.

Жар полуденного літнього сонця падає на мою уніформу - чорні джинси та фірмове поло з логотипом "Трольблайтс", - і я здмуховую пасмо світлого волосся з спітнілого чола. Відсуваю третій бочонок, впираючи його в стіну будинку. Повернувши ручку і штовхнувши двері в темряву, я знімаю з кобури свій пістолет "Беретт", але тримаю його спрямованим на землю.

- Мене звуть Лейла. Я з "Трольблайтс", сертифікованого агентства з винищення. Я входжу, - кажу я безмовним тіням, увімкнувши ліхтарик і роблячи крок униз, у прохолодне, вологе повітря підвалу. - Я знаю, що ти тут. У тебе є ім'я?

- Звісно, у мене є ім'я, - невпевнено вимовляє з темряви глибокий голос.

- Вибач... просто не всі з вас говорять, тож доводиться обходитися без імені.

Настає довга пауза мовчання. Я спускаюся ще на одну сходинку, потім ще, міцніше стискаючи пістолет.

- Кастро, - каже голос.

- Добре, Кастро. Я увімкну світло, - я спускаюся з останньої сходинки на брудну підлогу, тримаючи пістолет наготові і палець на спусковому гачку, поки тягнуся до

вимикача, який бовтається поруч із голою лампочкою над головою. - Залишайся на місці.

Тиша огортає прохолодне затхле повітря, коли я тягнуся вгору і смикаю за мотузочку.

Світло поглинає тіні й висвітлює мою жертву.

Кастро робить невпевнений крок з-за печі в центрі кімнати. Його тіло вкрите чорною лускою, що переливається і відливає крупинками золота. Його обличчя - майже рівне поєднання людського та ящірського: виразні очі та витягнуте обличчя, на носі та високих вилицях блищить та сама чорна луска, темні пасма волосся спадають уперед. Трохи нижче гострої щелепи і підборіддя - мішечок з прорізом, характерний для всіх самців ящеролудей. Його темні штани вкриті пилом землистого підвалу, а груди оголені, і лускаті м'язисті груди здіймаються при кожному нервовому зітханні. Довгий хвіст в'ється за ним у тіні, закручуючись у спіраль. Він виглядає сильним і спритним, але при цьому стриманим і нервовим. Могутній, але сповнений печалі. Потойбічний, але... прекрасний.

Я ковтаю, відриваючи погляд від його м'язистого тіла, зустрічаючись з його рептилоїдними очима. Мій пістолет трохи опускається, хоча палець усе ще на спусковому гачку.

- Привіт, - кажу я. Він меланхолійно посміхається мені у відповідь. - Гадаю, у тебе немає жодних документів на перебування поза зоною, що охороняється, чи не так?

Кастро хитає головою.

- Ні, Лейло. У мене їх немає.

Моє ім'я, вимовлене його глибоким баритоном, викликає несподіваний приплив мурашок по руках.

- Добре... чому ти тут?

- На мене полювали соколині мисливці. Мені здалося, що це гарне місце, щоб сховатися, - каже він, оглядаючи простір, освітлений тьмяною лампочкою над нами. Його очі повертаються до мене, а плечі опускаються. - Напевно, я помилився. Можливо, мені варто було ризикнути і сховатися десь на вулиці.

Для нього це було б не набагато краще. Принаймні, він прожив на кілька годин довше, сховавшись тут.

- Куди ти хотів піти?

Кастро випускає важкий зітхання.

- У Тінглтаун.

- Правда? - запитую я, роблячи невеликий крок до нього. - Чому ти не захотів залишитися у своїй колонії? Тінглтаун знаходиться досить далеко від найближчої території людей-ящірок. Чому ти не подав документи на переселення кудись ближче?

Кастро знизує плечима, золотистими очима дивлячись у підлогу.

- У колонії моя сім'я - важливі персони. Я знав, що вони ніколи не поставлять штамп на документах і не дозволять мені виїхати.

- Скільки тобі років? Твоя сім'я не відпустила б тебе?

- Мені двадцять чотири, але наше суспільство влаштоване трохи інакше, ніж ваше. Виїхати не так-то просто. Багато обмежень. Навіть дуже. Коли я почув про Тінглтаун і про те, як монстри і люди намагаються гармонійно жити разом, це здалося мені таким... ідеальним місцем. Я мусив спробувати, - він дивиться в мої очі, і в моєму серці спалахує жалість через сум, який я бачу в його м'якій усмішці. - Я мріяв про інше життя. Жити так, як хочу. Кохати тих, кого хочу. Мені здавалося, що там це можливо, і ризикнув.

Щось у його щирих, чесних словах і в тому, як він дивиться на мене, викликає швидкоплинний рум'янець на моїх щоках. Навіть серце заколотилося. Попри те, що робота моєї мрії добігла кінця, мені вдалося зануритися у світ пригод, подорожувати

світом, полювати на демонів. У Кастро ніколи не було такої можливості. Він ухопився за шанс жити так, як хотів, але зазнав невдачі.

Ми довго мовчки дивимося одне на одного. Незвичайні, яскраві очі Кастро немов проникають просто в мою душу. У ньому є щось просте і сумне, що світиться в цих позолочених зіницях, щось чисте і солодке. Але правила, яких ми обидва повинні дотримуватися, непохитні. Він їх порушив. І яким би прекрасним і сумним він не був, я - вершитель долі.

- Ти ж знаєш, що буде далі, чи не так? - кажу я тихим голосом, міцніше стискаючи в руках пістолет.

Меланхолійна посмішка Кастора не злісна, а покірنا.

- Так. Але я не готовий.

- До такого не підготуєшся.

- І правда, - каже він, схиливши голову. - Але можу я попросити тебе про послугу, Лейло?

Мурашки біжать по моїх руках від теплоти в його голосі. Я повинна сказати "ні". Чого б він не хотів, він не в тому становищі, щоб просити про послугу чи милість. Але в моїх грудях виникає дивне відчуття, що я все ж хочу дати йому шанс.

- У чому справа?

- Ти не могла б посидіти зі мною трохи? Мені просто потрібно з кимось поговорити, перш ніж я помру.

Я глибоко зітхаю. Оглядаю кімнату, і мою увагу привертає полиця з винними пляшками вздовж тьмяно освітленої стіни. Всупереч здоровому глузду я опускаю зброю і прямую до неї, перебираючи варіанти, поки не дістаю одну і не відгвинчую кришку.

Жестом вказую на підлогу, де влаштовується Кастро, який з надією, але насторожено стежить за кожним моїм рухом. І ось я вже сиджу з монстром, якого маю вбити, і передаю йому пляшку вина.

- Розкажи мені про себе.

Розділ 3

Кастро

Таке відчуття, що час пролітає. Хвилини здаються днями, а година - як одна мить. Ми розмовляємо, ділячи пляшку вина між собою, і з кожною миттю я дедалі більше зачаровуюся жінкою, яка вже мала вбити мене.

Я уважно спостерігаю за Лейлою, поки вона розповідає історію однієї зі своїх численних подорожей. Вона так виразно жестикулює. Рухи зливаються з її хрипливатим голосом, немов у танці, і здригаються, коли вона вимовляє лайки. Її пухкі губи вигнуті в усмішці, а насичені карі очі дивляться в тінь, коли вона розповідає про свої спогади. Пасмо волосся, що вибілося з хвоста, раз у раз падає їй на щоку, і вона прибирає його за вухо, але врешті-решт воно завжди вислизає. Я б усе віддав, щоб відчутти м'якість її шкіри, і роздивитися безліч відтінків блонда в цьому простому пасмі.

- Ти зробила стільки неймовірних речей, - кажу я, намагаючись, щоб мій голос не звучав надто захоплено. - Ти побувала в стількох місцях. Я ніколи не покидав колонію. Чесно кажучи, я щасливий, що взагалі пішов так далеко.

- Я все ще не розумію, чому саме Тінглтаун. Є й інші колонії твого виду, й інші доброзичливі до монстрів міста, які ближче, ніж Тінглтаун, - каже Лейла, піднімаючись із брудної підлоги. Вона морщиться і потирає долонею праву ногу, і я помічаю, як вона застигає на місці, коли йде до полиці, щоб узяти другу пляшку вина.

- Просто ніде більше немає нічого подібного, де б гармонійно уживалися всі види істот. Інша колонія ящерів буде більше схожа на мою. А я ніколи не відчував... - я запинаюся і дивлюся на Лейлу, яка підняла брову, просячи мене продовжити. Я відводжу погляд убік, відчуваючи, як жар заливає луску на моїх щоках. - Мене ніколи не приваблював... мій власний вигляд.

На обличчі Лейли з'являється усвідомлення, і вона, накульгуючи, підходить до мене і сідає на старі ковдри, які ми розстелили, відгвинчуючи пробку на пляшці. Мені здається, я бачу, як на її шкірі з'являється рожевий відтінок, і від цього мої члени починають боліти від раптової потреби.

- А, зрозуміло. У цьому є сенс. У своїх подорожах я чула про кілька подібних місць. Але їх мало, - вона відпиває з пляшки і передає її мені. У прохолодному вологому повітрі повисає довга й важка тиша. - Так... ти ніколи не був із жінкою-ящіркою?

Я хитаю головою і відпиваю трохи вина.

- І з людиною теж.

- О... так ти... - Лейла не закінчує фразу, помітно ковтаючи і відводячи погляд у тінь.

- Я незайманий, - закінчую я за неї з швидкоплинною, дразливою посмішкою, передаючи пляшку вина. Щоби Лейли знову забарвлюються в яскравий колір, рум'янець повзе по шиї під комір. Я б усе віддав, аби спробувати її шкіру на смак, дізнатися, чи така вона м'яка, як здається, і провести язиком по її нижній губі. Вона саме та жінка, з якою я хотів би бути, якби мені пощастило, зверни вона на мене увагу. Сильна, розумна і здібна. Красива. М'яка. Людина.

Інстинкти рептилії, яка бажає поріднитися з цією людською жінкою, захльостують мене з головою і вирують у крові, коли ноги Лейли рухаються під моїм пильним поглядом. Я вловлюю незнайомий запах. Щось солодке, але швидкоплинне.

- Не думав, що помру незайманим, однак, ось як вирішила доля, - кажу я, змушуючи себе заспокоїти скажений пульс.

З губ Лейли злітає невеселий смішок. Вона не робить ані найменшого руху, щоб узяти в руки пістолет, який нещодавно прибрала в кобуру, і, схоже, як і раніше рада сидіти зі мною на підлозі.

- Так, напевно.

- Ти коли-небудь була з іншою істотою, Лейло?

Її руками пробігає коротке тремтіння. Їй подобається, коли я вимовляю її ім'я. Солодкий запах повернувся, сильніший, ніж раніше.

- Ні, - відповідає вона. - Тільки з людьми.

- А хотіла?

- У мене ніколи не було можливості.

- Але ти коли-небудь хотіла, Лейло?

Лейла знову здригається. Її дихання стає більш поверхневим, і вона переводить погляд на мене. Наші погляди зустрічаються, вони немов злилися воедино. Не думаю, що зміг би відірватися, навіть якби спробував. Між нами виникає солодкість, майже квіткова, і разом із нею піднімаються мої власні феромони. І тут мене осіняє. Я відчуваю запах її збудження. І моє власне відповідає їй тим самим.

- Що це за запах? - шепоче Лейла, її очі опускаються до мого рота, коли вона знову зрушує ноги. - Він такий... насичений.

- Відповідай на моє запитання, і я відповім на твоє, - кажу я, і черговий приплив інстинкту заглушає моє здивування власною безцеремонністю.

Нерівний подих тонкою цівкою проходить через стиснуті губи Лейли.

- Річ не в тому, що я проти. Просто в мене специфічні смаки, які навряд чи припадуть до смаку монстрам. Багато хто з вас, схоже, бореться між собою за перевагу, а мені подобається домінувати.

Ох.

О-о-ох.

Моїм членам безумовно подобається, як це звучить.

Я прочищаю горло, намагаючись думати про що завгодно, тільки не про збудження Лейли, що пахне в повітрі. Мій член у шийному мішечку заворушився, і я злегка нахиляю голову в надії приховати цей рух. Однак від мене не сховався аромат власного бажання, що піднімається навколо нас. Він яскравий і п'яний, як тліюча кора рідкісних дерев і нектар квітів з іншого царства.

- Ти вважаєш, що ніхто з мого роду не хотів би... бути підлеглим?

Лейла робить довгий ковток із пляшки вина.

- Я не знаю, - каже вона, сміливо дивлячись на мене, і зіниці її немигаючих очей розширюються. - А ти знаєш?

- Запитай мене ще раз, що це за аромат, - відповідаю я, мій голос глибший, ніж раніше, хрипкий і сповнений бажання.

Здається, що цей момент перебуває на краю прірви, що всі секунди мого життя привели мене сюди, до вибору, який перебуває в руках цієї жінки.

Час зупинився.

Лейла може зруйнувати заклинання, яке росте навколо нас. Вона може похитати головою, глибоко зітхнути і встати. Вона може дістати пістолет і спрямувати його мені в лоб, вимовляючи закон, що дозволяє їй позбавити мене життя за те, що я - чудовисько, яке зайшло на чужу територію в чужому світі. Вона може вбити мене і перейти далі до роботи, до наступної істоти і жити по-людськи так, як їй хочеться.

Очі Лейли не відриваються від моїх. Вона ковтає, а коли говорить, то це не більше ніж шепіт, у якому вловлюється тепло її хрипу.

- Що це за запах, Кастро? - запитує вона, і я розумію, до чого б це не призвело, я вже ніколи не буду колишнім.

Розділ 4

Лейла

Бажання.

Я не знала, що в нього є запах. Секс, так. Солодкість збудження - так. Але запах у емоції?

Я поняття не мала.

І не знала, як відчувати роздвоєний язик у своєму роті. До сьогоднішнього дня.

Він тонкий, але довгий і моторний. Язик Кастро пестить мій, а два його роздвоєні кінці досліджують мій рот у лоскотливих ласках. Від Кастро виходить п'яний аромат бажання, такий густий, що мені здається, ніби я можу до нього доторкнутися. Його язик продовжує свої дослідження, а лускаті руки невпевнено ковзають по моїй шкірі.

- Сильніше, - інструктую я, відриваючи свої губи від його і кладучи його руку на свої груди. Він слухняно виконує вказівку і міцно стискає, видаючи низьке муркотіння.

- Я хочу спробувати твою шкіру на смак, - шепоче Кастро, проводячи язиком по лінії моєї щелепи.

- Ти не в тому становищі, щоб звертатися з проханнями, - відповідаю я, відштовхуючи його обличчя. Він із настороженим, занепокоєним виразом дивиться на мене, доки я не піднімаю поділ футболки і не стягую її через голову. Розстібаю бюстгальтер і спускаю бретельки з плечей, поки рептилоїдні очі Кастро фіксуються на моїх грудях. Моя рука обхоплює його потилицю, і я направляю його рот до свого соска.

- Але я не проти. Тепер смокчи.

Кастро виконує вказівку, присмоктуючись до моєї плоті, втягуючи до рота мої груди зі стогоном, що рикошетом віддається в моїх ребрах.

- Покрути язиком навколо соска, - вимагаю я, знімаючи кобуру і розстібаючи вільною рукою ґудзик на джинсах, піднімаючи стегна, щоб стягнути їх з ніг. І знову Кастро з готовністю й ентузіазмом проводить своїм гладким роздвоєним язиком по моєму соску, перетворюючи його на твердий горбок. Відчувши, що я готова, направляю його до інших грудей, щоб він приділив їй таку саму увагу. Він смокче і лиже, розминаючи іншу і дряпаючи мою плоть своїми чорними кігтями.

- Ти коли-небудь трахав когось своїм язиком, Кастро? - шепочу я. Аромат збудження заповнює мої ніздрі. Я відчуваю, як напружуються м'язи Кастро, поки він пестить мої груди. Моє роздратування розгорається сильніше, чим довше він мовчить. - Відповідай мені.

Кастро відсторонюється і, зустрівшись із моїми очима, хитає головою.

- Ні, Лейло. Це перший раз, коли я торкаюся до жінки. І я хочу, щоб ти навчила мене.

О.

Мій.

Бог.

Коли він сказав, що ніколи не був із жінкою-ящіркою, я подумала, що він хоча б щось пробував. Але ні. Він - чистий аркуш. Безбарвне полотно. Я можу надати йому форму, виліпити його.

Осквернити.

- Зірви з мене трусики зубами, а потім я скажу тобі, що саме хочу, - вимагаю я.

Один укус гострими як голки зубами і злісний ривок - і гумка на трусиках розривається.

- Гарзд... це було досить гаряче, - кажу я, і мій голос звучить не більше ніж зітхання. Клаптик тканини звисає з іклів Кастро, в його очах горить дикий голод. Я витягую залишки трусиків з його зубів і кидаю їх на підлогу, а потім починаю вести

його до вершини моїх стегон. Опинившись між моїх ніг, він з цікавістю спостерігає, як я проводжу пальцем по клітору. - А тепер використовуй свій роздвоєний язик ось тут, як я роблю це пальцем.

Кастро опускається між моїх стегон і довго, повільно проводить язиком по моему клітору, посилаючи поколюючу хвилю бажання. Тонкі роздвоєні кінчики з натиском роблять неймовірне. Це посилає сплески відчуттів через мій чутливий пучок нервів, і моя спина вигинається від сильного задоволення через незвичайні дотики. Я стогну і звиваюсь, бажаючи наздогнати оргазм, але водночас бажаючи довше розтягнути задоволення.

- Добре? - Кастро зупиняється, щоб запитати, коли я стогну вдруге і кусаю зап'ястя, щоб заглушити звук. Я дивлюся на нього і завмираю.

- Що це таке? - запитую я, вказуючи на обличчя Кастро, а точніше, на член, що виходить зі шва в мішечку під його підборіддям.

- Мій другий член, - відповідає він низьким голосом. Кастро виглядає доволі сором'язливо, пригнувши голову, наче так я його не побачу. Що ж... гаразд. Він до біса величезний. На округлій голівці є маленькі м'які шипи, що звужуються до довгого, майже напівпрозорого стовбура, вкритого спіралеподібною низкою фіолетових ниток, що тріпочуть, немов крихітні істоти зі своїми власними бажаннями.

Якщо це його другий член, то який же перший?

Чорт. Я не впевнена, що другий буде більшим, але точно хочу, щоб цей розтягнув і заповнив мою ниючу кицьку. Прямо зараз.

- Ти маєш трахнути мене ним. Негайно, - кажу я. Кастро ковтає, нитки на спіралі його члена тремтять від моїх слів. - Не знаю, яка жахлива сперма у тебе тут, але я чиста і приймаю протизаплідні.

Кастро дивиться на мою кицьку, де вологість ковзає по щіліні до дупи.

- Ти впевнена, що він влізе? - запитує він, не відриваючи погляду від моєї пульсуючої кицьки.

- Влізе, Кастро. Повір мені.

Кастро знову ковтає, немов намагаючись стримати свою невпевненість. Я тягнуся вниз і охоплюю рукою його член, ковзаючи по великій, але податливій голівці, м'які шипи лоскочуть мою долоню. У мене все стискається в грудях, коли я уявляю, як це буде відчуватися на стінках моєї кицьки. Кастро здригається, зі стогоном заплющує очі, коли з голівки сповзає намістинка сперми. Я гладжу його стовбур донизу і знову догори, поки Кастро не розплющує очі і не зустрічає мій погляд із виразом відчаю, що надає йому дикої, рептильної краси.

- Якщо тобі так добре зараз, уяви, наскільки краще буде, коли ти увійдеш у мою вагіну, - шепочу я. Коли Кастро, нарешті, хитко киває, я підводжу голівку його члена до свого входу. - Не поспішай.

Член Кастро впирається в мене, і я спонукаю його продовжувати штовхатися, погладжуючи м'які лусочки на його м'язистій руці. Тиск наростає з чудовим жаром, поки нарешті головка його члена не входить у мою кицьку, заповнюючи теплом мою щілину. Кастро видає шиплячий стогін крізь зціплені зуби і, здається, не в силах поворухнутися, впирається в мене, а його дихання стає переривчастим.

- Боже мій, - хрипить він, проникаючи в мене все глибше і глибше. - Неймовірне відчуття.

- А ти ще не почав рухатися, - кажу я з усмішкою, яка викликає бурчання в його грудях. Вібрація з його горла, здається, перетікає в його член, від чого в мені все пульсує, і я стогну. Кастро продовжує входити в мене повністю, його лускاته підборіддя впирається в мій клітор. Я шиплю непристойності і стискаю в кулак ковдру спітнілими долонями.

- Тобі добре? Я не хочу завдавати болю, - шепоче Кастро, його дихання зігріває мою шкіру.

- Ні. Повір, я витримаю.

- Що мені робити далі?

З кожним його словом член, заритий у моїй кицьці, рухається по моїх стінках, ледь вловимо зміщуючись, що розпалює мою кров. Я чиню опір бажанню застогнати, знаючи, що йому потрібні чіткі вказівки, щоб його перший раз був гідним. Серце завмирає від почуття провини, коли я розумію, що цей перший раз може стати для нього останнім, але я все забуваю, коли він повторює своє запитання, а гнучкі шипи його члена гладять мою точку G.

- Відсувайся і вводь член заново, - кажу я, і він починає ритмічно рухатися, виводячи і вставляючи назад лише на дюйм або два. - Добре, Кастро. Це дуже приємно.

Я дивлюся вниз, на його обличчя між моїх ніг, член ковзає всередину, а сам Кастро дарує мені невпевнену, але полегшену посмішку. Я тягнуся вниз і захоплюю в кулак його волосся, спрямовуючи його довшими й глибшими рухами.

- Так? - запитує Кастро, його голос потроху набуває впевненості.

- Так. Тепер роби все сильніше і швидше, поки не наповниш мене своєю жажливою спермою. І попрацюй язиком над моїм клітором, - відповідаю я, а потім відкидаю голову назад, задихаючись від того, що він такий податливий і слухняний.

Спочатку темп залишається повільним, і Кастро здригається від нового відчуття, коли заповнює мене своїм членом. Цибулеподібна голівка його члена ковзає до мого входу і знову проникає всередину, зариваючись так глибоко, що торкається тих місць, до яких ніколи не торкалися навіть найбільші людські чоловіки, з якими я була. М'які шипи на голівці з кожним ударом проходять по моїх стінках, а нитки пестять м'якими, тремтливими дотиками. Роздвоєний язик Кастро погладжує мій клітор, кружляючи і прицмокуючи, іноді опускається до мого входу, щоб злизати збудження, а потім знову повертається, щоб принести мені задоволення.

Але томний ритм недовговічний.

Спливає тваринна потреба. Я відчуваю натяг у напружених м'язах Кастро. Його муркотіння перетворюється на рик, що лунає в глибині грудей, коли його погладжування стають поштовхами, а дика сутність бере гору.

І ось він уже вбивається в мене, втовкмачуючи в землю.

Кастро просовує руки під мої стегна і піднімає мою дупу від підлоги, проникаючи так глибоко, як тільки може, з кожним ударом. Його язик клацає по моєму клітору, оргазм починає набирати обертів, зігріваючи мою серцевину вибухом іскор, позбавляючи почуттів, а розум - свідомості. Моя кицька стискається навколо члена Кастро, коли я розриваюся на частини під хвилями потопаючого, всепоглинаючого задоволення, і він гарчить моє ім'я, коли потік сперми наповнює мою кицьку рідким жаром. Він не зупиняється, навіть коли його тіло неконтрольовано здригається, навіть коли його хватка слабшає навколо моїх ніг. Він продовжує ковзати, накачувати і заповнювати мене, і мій перший оргазм затихає тільки для того, щоб повторитися в другому, ще сильнішому, ніж раніше. Моя спина вигинається, я кричу, а він продовжує рухатися, і не зупиняється, доки я не заповнююся його спермою настільки, що вона стікає по моїй дупі та скупчується на ковдрі піді мною.

Коли все нарешті припиняється, і ми обоє лишаємося лише з серцем, що шалено б'ється, і нерівним диханням, Кастро відсторонюється і лягає поруч, погладжуючи мою шкіру своїми лускатими пальцями, поки його член поступово занурюється назад у шов. Його кігті шкребуть по моїй руці, але не настільки сильно, щоб пустити кров. Вони переміщуються по моїй шкірі, лоскочучи, і мурашки з'являються у відповідь на кожен дотик.

- Ти така солодка на смак, - шепоче він, проводячи кігтем по моїй руці і повертаючись назад. - Я й не знав, що людина може бути такою смачною.

Я нічого не відповідаю, занурюючись у думки про те, який смак може мати сперма монстра Кастро, коли його дотики сповільнюються, проходячи по моєму плечу, обводячи ключицю. Моя кицька стискається. Навіть незважаючи на те, що я все ще сповнена його спермою і щойно відчула два сильних оргазми, я хочу більшого.

Насправді, я ніби потребую цього. Ця потреба виходить за рамки мого контролю. І коли кігті Кастро спускаються по моїх грудях і обхоплюють сосок, я думаю, що не єдина, хто відчуває це.

У повітрі розгорається запах бажання, таємничі аромати рідкісних і дорогоцінних олій, якихось квітів. Я роблю глибокий, здригаючий вдих.

- Отже, якщо це був твій другий член... то який же перший?

Розділ 5

Кастро

- Він буде впритул, - каже Лейла, коли я опускаюся перед нею на коліна. Вона дивиться на мій основний член одночасно з голодним і настороженим виглядом.

"Їй подобається", - каже мій внутрішній голос.

"Так, а ще вона має тебе вбити, може, будеш турбуватися про те, як вибратися звідси, а не про те, подобається їй член чи ні?" - каже мій інший, раціональний внутрішній голос.

Можливо... але ні.

Хоч би як мали рацію логічні думки і почуття самозбереження, я знаю, що нікуди не піду. Понад усе на світі я хочу закопати свій член якомога глибше в прекрасну вагіну цієї приголомшливої жінки, наповнити її своєю спермою, поки її живіт не стане опуклим, поки кожна рептилія в радіусі двадцяти миль не відчує, що я злучився з нею.

Я ковтаю, намагаючись придушити муркотіння, яке дедалі голосніше й голосніше лунає в моїх грудях. *Муркотіння зв'язку*

Я вибрав свою пару. Лейла Винищувачка - моя самка. Я готовий віддати своє життя за неї. Я піду за нею на край землі. Вона - моя королева, моя господиня, і я буду вклонятися їй, негідний її турботи й уваги, але все одно вдячний за них. А якщо я їй не потрібен? Тоді я триматимуся на відстані, щоб залишатися непоміченим, але водночас досить близько, щоб переконатися, що в неї є все, що їй потрібно. Завжди.

Можливо, я облажався. Але мені начхати. Опинитися в пастці в цьому підвалі - найкраще, що коли-небудь траплялося зі мною, навіть якщо Лейла передумає і вб'є мене.

Я кашляю і намагаюся розігнати гуркіт у грудях. Це не допомагає, але Лейла, схоже, або не помічає, або їй все одно. Її погляд, як і раніше, прикутий до мого першого члена.

- Що це за величезна опукла... штука...? - запитує вона, махнувши рукою в бік мого стовбура, де він роздувся в центрі, і його поверхнею прокотилася хвиля пульсації, коли нитки, що розмножуються, відреагували на її інтерес.

- Мій вузол, - пояснюю я. - Він розширюватиметься і зв'язуватиме нас разом, поки я не вивергну в тебе все своє насіння.

- Насіння... гаразд... давай поки обійдемося без цього слова і перейдемо до розширення. Він стає більшим?...

Я киваю, відчуваючи напад тривоги. Я не хочу завдавати болю Лейлі. Одна думка про це змушує мій шлунок скручуватися від дискомфорту. Але я хочу так глибоко заритися у свою обраницю, щоб не знати, де закінчуюся я і починається вона.

- Ми не зобов'язані цього робити, Лейла, - кажу я, і вона знову здригається, коли її ім'я злітає з мого язика. Я не можу не посміхнутися її реакції на мої слова, бажаючи вимовляти її ім'я знову і знову, доки вона кінчатиме на моєму члені. Моє муркотіння стає дедалі голоснішим, і я проводжу долонею по її стегну, намагаючись відволіктися від цієї сильної хвилі бажання. - Я не хочу робити нічого, що могло б завдати тобі болю, ніколи, - моя рука продовжує спускатися до гомілки Лейли, і вона відсмикує її, саме тоді, коли я відчуваю під долонею нерівну текстуру шкіри зі шрамами. - Лейла?...

- Пробач, - шепоче вона, коли я хапаю її за щиколотку і повертаю ногу до світла. З її губ зривається важкий зітхання, і я відчуваю печаль в одному лише пориві повітря. - Ти не раниш мене ще більше, ніж інші.

Дихання виривається з моїх легень, коли я роздивляюся загоєні ушкодження, а поруч із ними - свіжішу рану, збільшену й червону, як злий сверблячий укус. Більша частина її ікри зникла, прямо до кістки, шкіра над відсутнім м'язом надулася і стала темнішою, ніж інша частина ноги. Виглядає так, ніби щось вгризлося в неї.

І я точно знаю, яка істота могла це зробити.

- Демон? - запитую я, і моє муркотіння переходить у низьке, гравійне гарчання, коли я проводжу пальцем по краях загоєної рани, не бажаючи заподіювати їй ще більшого болю.

- Так. Це причина, через яку я більше не в Гільдії.

Кожна клітинка мого тіла вимагає, щоб я вистежив цю тварюку і зубами відірвав їй кінцівки за те, що вона образила мою пару.

- Де? Коли? Я знайду його. Вистежу його, відірву йому ногу і запхну її в...

- Ні, не знайдеш, - з тихою усмішкою каже Лейла, обхоплюючи рукою моє передпліччя. - Я вже вбила його. А що стосується запихання...

Лейла смикає мене за передпліччя, поки я не відпускаю її ногу і не нависаю над нею, а кінчик мого першого члена не впирається в її слизький вхід. Я нахиляю голову, щоб подивитися вниз між нами, насилу вірячи, що все це реально.

- Як я вже казала, ти не заподієш мені болю, а якщо й заподієш, то це буде саме той біль, який я хочу, поваеряю. А тепер дай мені цей величезний член і скажи, як сильно ти хочеш мене трахнути. Розкажи мені про всі брудні думки у своїй голові.

Я притискаюся до входу Лейли трохи сильніше і вводжу кінчик члена в її кицьку, видаючи стогін. Шипи на кінці труться об її плоть, посилаючи поколююче тепло по моєму стовбуру і в мій вузол. Я намагаюся зберігати рівне дихання. Не хочу заповнювати свій вузол ще до того, як спробую ввести його, і не знаю, чи поміститься він. Рептильна частина мого мозку жадає шепотіти цій жінці непристойні речі, вимагати її, але чоловік у мені стримує це бажання.

І Лейла це знає.

- Ще, - хрипить вона, обхоплюючи руками мої біцепси і впиваючись у них пальцями, доки її маленькі людські нігті не втискають маленькі півмісяці в мої лусочки. - Хіба ти не хочеш трахнути мене?

Я ковтаю гарчання.

- Найбільше на світі, - кажу я, натискаючи трохи сильніше, і більша частина головки занурюється в її слизький жар. - Я хочу трахати тебе доти, доки ти не почнеш кричати, а єдине слово, яке ти пам'ятатимеш, - це моє ім'я.

Лейла бореться із собою, поки я проштовхуюся ще трохи. Її груди здіймаються, зачіпаючи мої. Можливо, її розум ніколи не дозволить їй відчутти наш зв'язок так, як я, але її серце відчуває істину. Воно співає мені крізь шкіру й луску.

- Якщо ти хочеш мене, - каже вона, немов чує кожен думку, яка рикошетить у моїй свідомості, - скажи.

Я подаюся вперед, і голівка мого члена занурюється в тугу кицьку Лейли, коли вона видає чудовий крик, від якого в мене виривається рик. Нитки на моєму члені танцюють від передчуття, коли я потроху вводжу його, вводячи стовбур, що ширший, ніж голівка, і ще розширюється.

- Я хочу входити в тебе, поки ти не почнеш благати мене про звільнення, - шепочу я. Проводжу язиком по солоному поту, що блищав на її щоці. - Я хочу рости в тобі, поки не упрусь так глибоко в твою тугу кицьку, що ти не зможеш навіть дихати, не скінчивши. Я хочу заповнити тебе до упору, поки твій живіт не здується від моєї сперми.

- Так, - стогне Лейла, коли я входжу в неї до самого краю вузла. - *Так, так, так.*

З кожним стогоном Лейли, що зітхнув, моя рептильна потреба поглинає мене, поки не залишається тільки бездумна жага трахати цю богиню всіма способами.

- Прийми його, Лейло, - шепочу я, нахилиючись до неї, дихаючи в її шию. Її спина вигинається дугою, коли я зсуваю стегна і починаю вводити в неї свій вузол. Однією рукою я обхоплюю її талію, а іншою проводжу долонею по її грудях, розминаючи їх з натиском, що їй подобається, і податливість її м'якої плоті випалена в моїй пам'яті. - Впусти мене.

- Ще, - хрипить вона, коли я проштовхую в неї більшу частину свого налитого кров'ю члена. Коли я намагаюся заспокоїтися і дати їй звикнути, вона притискається ближче, даючи мені зрозуміти, що вона цього не хоче.

- Ти така до біса туга, але я знаю, що ти витримаєш. Ти витримаєш. Просто впусти мене.

- Так, Кастро. Дай мені свій вузол. Заповни мене, чорт забирай.

- Так, Лейло, - шипить мій голос. - Ти моя.

Я вигукую ім'я Лейли, крутячи стегнами і вганяючи залишки свого вузла в її кицьку фінальним, жорстоким поштовхом. Вона скрикує і здригається, притискаючись до моїх грудей. Моє чоло опускається на її плече, і солодкість її шкіри затоплює кожен вдих, як невідворотний приплив.

- Ти прийняла мене, - шепочу я, благоговіння в моєму голосі неприховане. Я цілую її плече, сповнений вдячністю до цієї лютої і сильної жінки, яка, водночас, не приховує свій ніжний бік. Вона вимагає, але й віддає. Вона наставляє, а я тільки радий вчитися.

Руки Лейли сліднують по лусці вгору по моїх тремтячих руках, по спині, що здригається, погладжуючи пластинчасті гребені, що йдуть уздовж мого хребта. Вона робить неглибокий вдих і нахиляється губами до мого вуха.

- Я не казала, щоб ти зупинився, - дразнить вона своїм хрипким шепотом. - Я сказала, щоб ти, бляха, заповнив мене.

Я гарчу і починаю ковзати, наскільки дозволяє вузол, щільне прилягання стінок її вагіни обволікає мене захопленим жаром. Лейла притискається до мене, і з її губ зривається підбадьорлива фраза, оселяючись у моїх грудях, затаврувавши моє серце пекучим поцілунком гордості й задоволення. Мій вузол розширюється в кицьці Лейли, і я ледь можу рухатися навіть за найсильніших поштовхів. Голова Лейли відкидається назад, коли мій хвіст збиває пил поруч із нами, і вона простягає руку, щоб доторкнутися до нього, а потім лукаво посміхається в мій бік.

- Що він може? - запитує вона, проводячи пальцями по кінчику мого хвоста. Її очі мерехтять у тьмяному світлі й дивляться на мене із зухвалим викликом. Мій хвіст відлітає вбік, розсікаючи тіні, а потім, здригнувшись, обвиває горло Лейли. Вона задихається, її пульс гуде в спіралі моїх лусочок.

- Краще запитати, чого він *не* може, Лейло.

Вона видихає тонкий, солодкий потік повітря між стиснутими губами. Вона думає, що я можу стиснути і позбавити повітря її тремтячі легені. Можливо, вона шкодує про своє рішення не вбити мене, щойно спустилася сходами до підвалу, до яких тепер їй не дістатися, якщо я тільки міцніше стисну.

Але вона не знає, що я не зможу так вчинити. Навіть спроба уявити її смерть, підштовхує жовч до горла.

Я належу Лейлі. Я зроблю все, що вона попросить. Буду грати в її небезпечні ігри. Подолатиму всі труднощі, підлаштовуватимуся під її приховані бажання. Але ніколи не заподію їй шкоди.

Ба більше, я розтерзаю будь-кого, хто подумає про це.

Я гарчу, коли мій хвіст щільно охоплює її горло, але безболісно. Її пульс частішає, вона розуміє, що я боюся заходити далі.

- Ще, - каже вона, перекидаючи руку через хвіст біля горла і нахиляючи стегна, намагаючись глибше увігнати мій вузол. Її погляд падає на щілину під моїм підборіддям, де в шві колишеться мій другий член. - Дай мені більше.

Боги королівства. Якщо ця жінка вб'є мене, то це буде найкраща смерть, на яку я тільки міг сподіватися.

Мій другий член пробивається крізь шов на шиї, розширюється і впирається в підборіддя, наближаючись до набряклих, смачних губ Лейли. Вона проводить по них язиком, а її очі стежать за намистинкою сперми, що збирається на набряклій голівці. Очі Лейли знову зустрічаються з моїми, коли гнучкі шипи на голівці другого члена занурюються в тепло її відкритого рота, і її лукаве підморгування майже розриває мене.

Вона змикає губи навколо мого стовбура, втягує щоки і смокче.

- Лейла... - стогну я, коли вона ковзає язиком по нитках, які спіраллю спускаються моїм стовбуром. Вона тягне руку вгору, щоб обхопити мою шию,

змушуючи мене входити глибше, поки мій член не впирається в її горло. - Боги, Лейла...

Я насаджуюся, насолоджуючись поглинаючим задоволенням, і Лейла стогне від схвалення. Усе моє тіло пульсує від відчуттів, вузол набухає в її лоні, а інший член занурюється в її горло. Вона приймає його цілком, немов не може насититися, і хлюпаючі звуки і слабкі стогони штовхають мене на край безпам'ятства. Мій вузол розширюється до такої міри, що я вже не можу рухатися в ній. Не знаю, якою магією вона зачарувала мене, але вона вивільнила істоту в серці моєї тіні, і вона дряпає мою луску, бажаючи прошепотіти свої секрети в темряву. Щоб забрати все, про що я й не мріяв. Щоб заволодіти нею.

- Я наповню тебе, - кажу я, міцно стискаючи горло Лейли, поки вона скиглить і здригається. Її кицька стискається навколо мого члена. Її м'язи стискають мене і пульсують, і я розумію, що вона починає кінчати. - Я буду з-з-зливатися в тебе, поки твій животик не роз-з-здується піді мною.

Я проводжу кігтями по шовковистій шкірі живота Лейли, і її спина вигинається дугою, очі сльозяться, коли я вводжу свій другий член у слизький жар її рота. Мій язик ковзає по її солоних сльозах уздовж скроні і вологого волосся. Відчайдушний стогін Лейли посилає вібрацію по стовбуру, яка підпалює кожен нерв у моєму тілі.

- Як же ти прекрасна, кінчаєш заради монса-стра, - шепочу я.

Яйця, зариті в шов мого шийного мішечка, стискаються, і гаряча сперма виринається і заливає горло Лейли. Її очі розширюються від подиву, а потім вона жадібно ковтає. Вид того, як вона випиває мене до дна, викликає ще сильніший оргазм у моєму первинному члені. Блискавка проскакує по хребту і майже засліплює мене. Вогні виблискують у темряві. Я виливаюся в Лейлу, коли її рот відривається від мого другого члена, щоб вигукнути моє ім'я.

Кицька Лейли охоплює мій член, поки вона смикається, кінчаючи вдруге. Здається, вона втягує мене в себе, її тіло відчайдушно намагається прийняти кожен

краплю, яку я можу дати. Сперма пульсує в глибинах її лона, вириваючись потоком гарячих струменів, які можуть ніколи не закінчитися. Я втрачаю силу у своїх тремтячих руках, коли моя розрядка триває, і опускаюся на передпліччя, закриваючи обличчя Лейли, зариваючись носом в аромат її волосся. Мій хвіст послаблює свою хватку на її ніжній шиї і ковзає під її пальцями, якими вона ніжно пестить його лусочки. Минає довгий момент рваних, неглибоких вдихів, перш ніж моє серце заспокоюється настільки, що я можу відкинутися назад, щоб подивитися на її залите сльозами обличчя, а мій член все ще випускає струмені сперми в її кицьку.

- На смак це як гренадин. Як Ширлі Темпл, - каже Лейла, проводячи маленьким рожевим язичком по нижній губі. - Чудово.

Я стогну, і мій вузол вібрує, у неї хльостає ще один потік, а мій другий член уже сховався у своєму мішечку.

- Я ніколи не зможу зупинитися, якщо ти будеш продовжувати говорити в тому ж дусі.

Лейла хихикає, і заворожуючий звук її захоплення викликає ще більшу розрядку.

- Або сміятися.

- І довго ми так будемо? - запитує Лейла. Вона трохи зсувається піді мною, а потім стогне, поки нитки гладять її внутрішні стінки.

- Стільки, скільки потрібно. Це може бути півгодини, а може бути й набагато довше.

Очі Лейли блукають тінями підвалу, перш ніж зупинитися на мені. Вона посміхається, і вперше мені здається, що вона трохи нервує.

- Що ми будемо робити?

Розкривати душі.

Ділитися своїми секретами.

Закохуватися.

Усі слова, які я хочу сказати, усе, що я відчуваю, зникає. Замість цього я посміхаюся, і занепокоєння Лейли, здається, слабшає, коли її погляд зустрічається з моїм.

- Може, ми просто існуватимемо, поки можемо, - кажу я і намагаюся не думати про те, що буде далі.

Розділ 6

Лейла

Минає година і ще чотири оргазми, перш ніж вузол Кастро слабшає настільки, що я нарешті можу звільнитися. Коли я це роблю, з моєї кицьки виринається потік рідкого тепла, просочуючи ковдру піді мною.

- Сподіваюся, мої протизаплідні витримають сперму людини-ящірки, бо це дуже багато, - кажу я, коли Кастро відходить, простягаючи руку, щоб допомогти мені сісти. Гравітація виштовхує ще одну цівку сперми з моїх стегон.

- Ніколи не було гібридів, навіть у такому місці, як Тінглтаун, - упевнено заявляє Кастро. Він вдає, що не помічає, як я намагаюся покірно перечекати потік сперми людини-ящірки, що вилився з моєї кицьки, доки я остаточно не втрачаю всіляку надію мати хоч трохи охайний вигляд. Цікаво, ця сперма на смак така сама, як і з його підборідного члена? Я вже збираюся пожартувати на цю тему, коли зустрічаюся з його очима, але навіть за мить бачу кожную емоцію, поховану в золотих очах. Туга. Бажання. Страх. І, що найгірше, відмова.

- Ти говориш так, ніби вже вивчав це питання.

Кастро знижує плечима, не відриваючи погляду від тіней, поки натягує штани.

- Можливо, трохи.

- Трохи? - піддражнюю я, але він, як і раніше, не дивиться на мене.

- Гарзд, може, і багато.

Кастро відвертається і починає ритися в коробках, видаючи схвальний гул, коли знаходить рулон паперових рушників. Він розгортає кілька аркушів і вже збирається відірвати їх, коли його погляд падає на мої стегна, а потім розгортає ще десять аркушів. Він простягає мені стос паперових рушників, а потім вирішує просто віддати мені залишок рулону. Швидкоплинно посміхнувшись, Кастро відвертається і збирає порожні й недопиті пляшки вина, забираючи їх за піч, де він ховався, щоб залишити на підлозі. Я прибираю безлад між ніг, спостерігаючи за тим, як Кастро збирає мій одяг.

- Спасибі, - кажу я, коли він опускається на коліна поруч зі мною і передає мені одяг, який я беру в руки і притискаю до грудей.

- Ні, Лейло, - Кастро дивиться на рану на моїй нозі, і на мить у його очах спалахує лютя. Він ковтає, і вираз його обличчя стає скорботним, а смиренність поглинає золоті іскорки в очах. - Дякую тобі. Дякую, що подарувала мені те, про що я й не мріяв. Це було прекрасно. І я тобі дуже вдячний.

Я намагаюся заспокоїти рум'янець, що заливає мої щоки.

- Мені було дуже приємно, - кажу я з усмішкою на губах, відкладаючи вбік речі й натягуючи бретельки бюстгальтера на плечі. - Хоча не впевнена, що сім'я буде так вже вдячна, ми забруднили їхню ковдру. Сподіваюся, це не якась сімейна реліквія.

- Гадаю, тобі варто більше турбуватися про те, як знайти правдоподібне виправдання тому, чому на вбивство беззбройної людини-ящірки пішло більше десяти хвилин. Найкращим варіантом буде сказати, що ти перевіряла територію на наявність інших, просто про всяк випадок, - Кастро відвертається, не встигнувши помітити, як у мені проступає тривога. Невже він думає, що я з тих, хто просто трахне хлопця, щоб потім розвернутися і безсердечно пристрелити його? Невже він вірить, що після цього я просто знищу його? І все заради якоїсь безглуздої роботи, на якій я перебуваю три дні, і яка мені навіть не подобається?

- Я знаю, що десятиліття полювання на демонів може запламувати душу темрявою, але я не вважаю себе настільки черствою, - з гіркотою кажу я, натягуючи футболку через голову.

Кастро обертається, у вертикальних прорізах його очей спалахує гнів.

- Я не наражу тебе на небезпеку, Лейло. Ніколи, - він опускається на одне коліно, ніби пропонує щось романтичне, а не влаштовує трагедію. Кастро розтискає руку, і пістолет у кобурі лягає в його лускату долоню. - Я кажу це не тому, що вважаю, що в тебе немає почуттів або що ти холодна серцем. Якщо ти не знищиш мене, ти

втратиш роботу. Буде розслідування. Вони дізнаються, що ти порушила закон, тому що я порушив закон, а ти мене відпустила. Я не можу так вчинити з тобою.

Я ковтаю, Кастро стежить за цим рухом з бажанням і мукою.

- Чому ні? - шепочу я, мій голос напружений. - Чому б тобі просто не піти? Яке тобі діло до того, що в мене будуть неприємності?

Кастро простягає руку і гладить моє обличчя, його кіготь ніжно дряпає шкіру.

- Тому що для мене, Лейло, ти... - він переривається, і мої очі наповнюються сльозами, а в горлі встає клубок. - Ти безцінна. Ти моя пара, Лейло. Я не можу дозволити нікому заподіяти тобі шкоду. І тим паче, не зроблю це сам.

Мої руки завмирають, коли Кастро витягує пістолет з кобури і кладе прохолодний метал мені на долоню. Він загинає мої пальці навколо нього, поки вказівний не лягає на спусковий гачок, а потім встає.

- Усе гаразд, - каже він, змушуючи мене меланхолійно посміхнутися. - Я не злюся. Я готовий піти.

Я довго дивлюся на зброю, бажаючи, щоб несподівані сльози випарувалися перш, ніж вони встигнуть впасти. Ноги тремтять, коли я піднімаюся, кісточки пальців біліють, коли я стискаю знайому вагу зброї.

- Ти готовий піти? - повторюю я, направляючи ствол пістолета в серце Кастро. Ми дивимося один на одного, усмішка безпомилково вимальовується на обличчі Кастро, немов він намагається передати мені свою силу.

Роблю глибокий вдих.

Витягую обойму з магазину і кидаю його разом із пістолетом на підлогу.

- Чудово. Якщо ти готовий піти, тоді сідай у довбаний фургон, ідіоте. І захопи мої блядські штани. І чоботи теж, - я починаю підніматися сходами, тупотячи з більшою силою, ніж потрібно, насолоджуючись болем у пошкодженій нозі. - І пістолет теж, - кидаю я через плече. - Він нам напевно знадобиться.

- Лейла... Лейла!

Я чую, як Кастро копошиться в підвалі, коли штовхаю двері з такою силою, що вони з гуркотом відчиняються і одразу ж зачиняються. Потім я чекаю зі схрещеними руками, зла, без штанів, поруч із фургоном. За хвилину Кастро вибігає з підвалу з моїми речами в руках, захекавшись, немов щойно пробіг марафон.

- Лейло, що ти робиш? - запитує він, коли я вириваю чоботи з його рук і починаю одягати їх, не обтяжуючи себе джинсами.

- Я везу тебе в Тінглтаун. На що це схоже, ти, тупий, двочленний виродку?

- На те, що ти кидаєш своє життя заради істоти, якій тут не місце.

Я видаю рик і відчиняю пасажирські двері фургона, а потім повертаюся до приголомшеної людини-ящера й вихоплюю в неї речі, щоб кинути їх усередину. Коли я знову опиняюся перед ним, вторгаюся в його простір, слабкий аромат бажання, що витає між нами, розпалює мої вени. Кастро дивиться на мене зверху донизу, і крізь його шокований вираз обличчя пробивається маленький осколок надії.

- Замовкни, ти, дратівливий, сексуальний, двочленний монстр, - кажу я, наголошуючи на кожному слові тичком вказівного пальця в м'язисту стінку грудей Кастро. - Ти сказав, що хочеш іншого життя, іншого шансу. Ти ризикував усім заради шансу потрапити в Тінглтаун. Так от, вгадай що, Лускатий. Я теж хочу іншого життя. І, можливо, я хочу знайти його з тобою.

Кастро задихається, з глибини його грудей виривається муркотливий звук. Вираз обличчя пом'якшується, коли він окидає поглядом моє обличчя.

- Лейло, я...

- Припини. Припини. Я зараз дуже зла, і мені потрібно тримати це в собі, щоб ми могли зайнятися злим сексом, щойно знайдемо безпечне місце для ночівлі.

- Ти... викрадаєш мене?

- До біса вірно, - кажу я, тупаючи до водійської сторони фургона. - І ти будеш грати в стокгольмський синдром, у нас будуть супергарячі сексуальні ігри з викраденням, зі смаком Ширлі Темпл, тож залазь у цей блядський фургон.

Я оглядаю капот машини і зустрічаю погляд Кастро, моє серце тане, хоча я і не хочу цього показувати. Але, гадаю, він однаково це бачить - вогники збудження і щастя, що горять у потаємних куточках моєї душі. Кастро обдаровує мене яскравою посмішкою, радість мерехтить у кожній крупинці золота, що потопає в опівнічній лусці.

Ми сідаємо у фургон і залишаємо фермерський будинок позаду, залишаючи наші старі життя, як скинуті лусочки. Незабаром ми прямуємо до єдиного безпечного притулку в країні, пронизаній демонами і кошмарами, страхами і підозрами.

Або притулок.

Тінглтаун.

ЕПІЛОГ

Гумдроп

Я щосили намагаюся здаватися найяскравішою, блискучою, блискучою частиною життя, але бути кульгавим єдинорогом приблизно так само весело, як їсти солону цукрову вату.

Це повний пиздець.

Я перепробував усе, щоб зберегти свій ріг жорстким. Натирав його брудом і давав пропектися на сонці. Я зробив скобу з гілок і сплетених трав. Навіть вирушив на чарівну гору, щоб попросити відьму вилікувати мене. Це... пройшло не дуже добре. Прокинувся наступного дня з огидним головним болем і рогом, який усе ще був таким самим, що бовтався, як того дня, коли я ступив у смердючу, темну печеру. А ще, вона ніби як, забрала нирку.

Я зітхаю, дивлячись на своє відображення в озері, мій кульгавий ріг вільно звисає з лівого боку обличчя, як закручена в спіраль косичка. Жоден з інших єдинорогів не хоче возитися зі мною, і не дарма. Роги збуджують. Що більший і яскравіший ріг, то краще. На жаль, я єдиний з м'явим, висячим рогом. Єдинороги - одні з найдобрих істот, яких тільки можна зустріти, тож інші до мене не такі вже й жорстокі, але жалість на їхніх обличчях однаково ранить.

Я заплющую очі і мрію, що коли-небудь за допомогою святого тістечка виправлю те, що зі мною не так. У мені так багато любові, так багато радості. Якби хтось міг поглянути на мою слабкість, він би побачив, наскільки я добрий. Я б віддав усе, щоб зробити свою половинку щасливою, навіть якби мій ріг ніколи не показував того, що я відчуваю у своєму серці. Моя вдячність затьмарить усе. Моя вірність, відданість і любов будуть сильнішими і міцнішими, ніж будь-який ріг. От би тільки хто-небудь ризикнув і побачив мене...

Ще один глибокий подих виривається з моїх ніздрів і розбурхує моє відображення на поверхні озера, де я лежу на березі. Мої очі заплющуються, і я вже майже засинаю, коли чую вдалині жіночий, а потім чоловічий голос.

- ...це найкраще місце, - каже жінка, і я дивлюся туди, де пляж вигинається у формі півмісяця. З'являється приголомшлива жінка, прекрасна, як ангел, її довге світле волосся прибране назад, одне пасмо вільно падає за вухо, коли вона нахиляється, щоб розстелити на пляжі ковдру. Вона ставить переносний холодильник на коліна і починає діставати з нього їжу.

- Ти впевнена, що ми будемо тут у безпеці? - запитує чоловічий голос. Я задихаюся, коли в полі зору з'являється чоловік-ящірка, його темна луска переливається золотим блиском у променях сонця. Він кладе руку на плече жінки, і вона посміхається йому, стоячи на колінах. Він дивиться на далекий берег озера, висовує язика, і вираз його обличчя стає дедалі більш спантеличеним.

Моє серце шалено калатає. Я відчуваю, як усередині мене щось ворухиться, як вібрація.

- Так, а що? Щось не так? - запитує жінка. Людина-ящірка робить крок у бік пляжу, і рухи жінки сповільнюються, доки вона не завмирає, стежачи за ним поглядом. - Кастро?...

- Я... я не впевнений... - він дивиться на озеро, знову висовуючи язик.

Клац-клац.

Моя кров вирує.

- Пахне... ваніллю. Як ванільна глазур.

Клац-клац.

Я роблю вдих, який затримується в легенях. Я навіть не розумію, що відбувається, поки жінка не говорить.

- Ти чуєш це? Схоже на... музичну скриньку.

Їхні очі зустрічаються з моїми, коли я присідаю на березі по інший бік, а моя внутрішня пісня стає голоснішою і летиться по воді до них.

Ох, святі тістечка.

Шлюбний поклик немов підхоплює вітерець, коли я піднімаюся на ноги, і дзвінка музика танцює між мною і цією парою незнайомців.

Мій ріг уперше заворушився.

Можливо, бажання єдинорогів все-таки збуваються...